

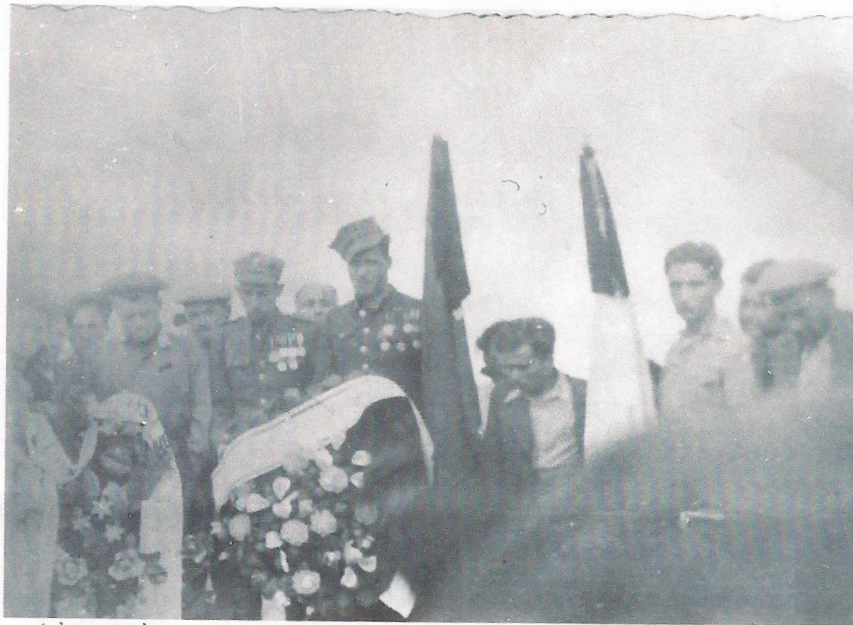
עדויות של זאב בלגלי Zeew Balglej

ב-3 ביוני בשנת 1941 נשלחתי למחנה קיץ של ילדים בדרוסקניק Druskieniki למנוחה ולהבראה. זמן קצר אחר כך פרצה המלחמה ודרוסקניק הייתה קרובה לגבול. במאמץ עליון של המדריך שלנו, סמואל מרקוביץ' Samuil Markowitz Pewzner, הוא הכניס את כל הילדים לרכבת, דרך כל פתח פתוח. הרכבת נסעה לכיוון ביאליסטוק אבל העיר כבר הייתה כבושה ע"י הנאצים וחזרנו בחזרה מזרחה עמוק עמוק לפנינו רוסיה. בדרך תקפו המטוסים הנאצים את הרכבת ורק במזל לא נפגענו. הגענו לאודמורטסקיה Karakulino. Udmurtia לשוב ששמו כפר קרקוליני Karakulino.

ב-1942 נפגשתי עם מיור (רס"ן) יהודי פצוע שהתעקש לקבל ממני את כתובתי ופרטי משפחתי בביאליסטוק. ניסיתי להסביר ולשכנע אותו שהגרמנים על יד מוסקבה ואין סיכוי עכשיו לחשוב על ביאליסטוק. הוא התעקש ונתתי לו. אחרי שחרור העיר על ידי הצבא האדום קיבלנו מן המיור (רס"ן) הזה מכתב שהוא היה בין משחררי העיר, התעניין במשפחה שלי וכתב לי את המילים האלה: "אמך ואחותך נשארו בחיים ואת אבא רצחו". אני אז כבר הייתי חייל ושקתי צפונה ממורמנסק Murmansk באי אוסטרוב קילדין Ostrov Kildin. המכתב הגיע לקרקוליני ומשם העבירו אותו לכתובת הצבאית שלי.

אחרי סיום המלחמה עם הנאצים העבירו את הגדוד שלנו לחזית היפנית על יד פורט ארטור Port Arthur. ביקשתי חופשה כדי לראות את אמי ואחותי וקיבלתי. הגעתי ברכבת לוילנה (Vilnius) Wilna, לאחר מסע ארוך מוולדווסטוק Vladivostok דרך מוסקבה לוילנה ושם פגשתי קצין רוסי שאמר לי שהוא נוסע לביאליסטוק. הוא הסכים לקחת אותי. הייתי אז לבוש במדי חיל הים הרוסי. המדחים הוא שהקצין שלקח אותי מוילנה הוריד אותי במקרה בדיוק על יד הבית של אמי ואחותי.

אחר כך נודע לי שהקבוצה שלנו מקרקוליני הגיעה לוורוצלב Wrocław. אמרתי לאמי ולאחותי שאני נוסע להביא כמה חברות ביאליסטוקאיות לעיר שלנו. כשהגעתי לתחנת הרכבת בביאליסטוק ראיתי את הרכבת שנסעה לוורשה וקיבלתי בטחון. בראש הרכבת ובסופה היו יחידות צבא מלוות להגנת הנוסעים. להפתעתי עצרו את הרכבת ליד מלקין Małkinia Górna והתחילו לחפש יהודים בכל קרון וקרון אבל יחידות הצבא ברכבת לא הגיבו בכלל, אפילו לא ירייה אחת. אני הייתי גם יהודי וגם חייל רוסי במדים והחוש רמז לי לא לסמוך על אף אחד. נכנסתי לשירותים של הרכבת ונעמדתי הרחק מהחלון, שלא יראו אותי דרך החלון. אז ראיתי איך הוציאו את היהודים ורצחו אותם. אחרי שהרכבת זוה חזרתי למקום שלי בקרון הרכבת. אני זוכר את הדממה של כל הנוסעים. זה קרה ביוני 1946. כך הגעתי לוורשה, מורשה לוורוצלב. הבאתי את הבנות לביאליסטוק. את קורבנות הרצח הלא-אנושי הזה קברו בביאליסטוק. אני שומר על שתי תמונות מההלוויה שהתקיימה ביוני '46, הרבה שנים חלפו מאז אבל תמונות אכזריות אלו נשארו בזכרוני ואני מרגיש שחובתי לתאר את זה.

לוויה ממלכתית להרוגי הרכבת בשנת 1946 (3 החיילים הם יהודים שהתגייסו לצבא הפולני)
State funeral to the Jews murdered by Poles in the train 1946

אז נתחוויר לי שאין לי מה לעשות בפולניה ועם הקבוצה הראשונה של הקיבוץ יצאנו לדרך לארץ ישראל. יצאנו מהעיר שצ'צ'ין
Szczecin שעל יד הים הבלטי, משם לגרמניה המערבית, משם לאוסטריה, משם לאיטליה ומשם בספינת המעפילים "אומות
מאוחדות" (בהתחלה היה שם האונייה "תגבורת" ובים שינו את השם לפי הוראות ממשלת ישראל) הגענו לנהריה ב-1.1.1948, בשעה
12 בצהריים מבלי שהבריטים תפסו אותנו.

זאב בלגלי ובנו אמיר ליד מצבת בית הכנסת הגדול בביאליסטוק (1.9.2003)

מפגש "ילדי ביאליסטוק" ממחנה דרוסקיניקי- יום העצמאות 2004 ביהוד

מפגש "ילדי ביאליסטוק" - יום העצמאות 2005 ביהוד